

LBRIS

We know
books

L.A. CAMPBELL

**Puștiul
cu căruciorul
merge în tabără**

editura rao

*Dragă omule/extraterestrule care
trăiești departe în viitor:*

Bună. Salutări. Zimnet snerg.

Sunt eu, Hal.

În primul rând, vreau să-ți spun că îmi pare rău că te deranjez din nou. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să joci fotbal pe Jupiter sau să-ți vizitezi verișorii roboți de pe Marte.

Dar, având în vedere ceea ce s-a întâmplat astăzi, trebuia să vorbesc cu CINEVA. Și m-am gândit că persoana cea mai potrivită ai fi tu. Mai ales pentru că ți-am scris pe toată perioada anului trecut în jurnalul pentru capsula timpului, pe care trebuia să-l țin pentru ora de istorie a domnului Tupkin. (Da, încă mă recuperez.)

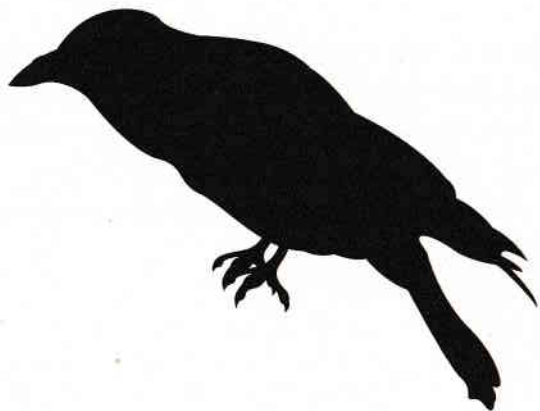
Mână umană

**Mână umană după ce a scris un jurnal
pe toată perioada clasei a VI-a**

De asemenea, sper că ai mijloacele (o mașină a timpului reală și funcțională) și puterea (magia extraterestră) să mă teleportezi de-aici.

După ce mi s-a întâmplat astăzi cu tatăl meu, sunt mai disperat ca ORICÂND.

Totul a început după ce prietenul meu cel mai bun, Arnie Gianelli, a venit la mine acasă. Era prima zi de vară și aveam planuri mari: să ajungem la nivelul 15 la RavenCave. Nu voiam să pierdem nici măcar un minut. Așa că ne-am instalat în camera pe care o împart cu surorile mele, gemenele Bea și Perrie, și am pornit computerul.

Tocmai începusem să jucăm, când s-a auzit vocea tatei din camera de zi.

– Hal, trebuie să vorbesc cu tine, a spus el.

Când l-am auzit, am făcut ceea ce ar face orice copil care e în toate mințile. Mi-am astupat urechile cu un animal din pluș. De data asta, l-am folosit pe Flatso, hipopotamul pe care l-am găsit în pătuțul Beei.

Mi l-am pus pe Flatso pe cap și l-am apăsat tare. Orice ar fi avut tata de spus, eram sigur că nu voiam să aud. În parte, și din cauza hârtiei suspecte pe care o văzusem în buzunarul lui chiar înainte de a sosi Arnie.

Ți, pe de altă parte, pentru că venise, în sfârșit, vara. Și, cum am precizat mai devreme, eu și Arnie aveam niște scopuri importante de atins:

La amiază:

Trezirea

12.30:

Mâncat gogoși

12.40-3.00

Ajuns la nivelul 15

Dar s-a dovedit că un animal de pluș apăsat pe urechi e la fel de util ca o mână imaginară.

– Hal. Vino aici, acum.

L-am pus pe Flatso înapoi în pătuț și m-am dus fără niciun chef până în camera de zi. Tata stătea pe canapeaua noastră uzată, purtând una dintre uniformele lui pentru războiul de independență. Tocmai venise de la reconstituirea unei bătălii pe terenurile de tenis din oraș, așa că avea o ruptură în haină. Și vreo cinci nasturi lipsă.

– A fost o încăierare pe cinste azi, tată?

– Am fost cu mult depășiți numeric de britanici. Am primit o baionetă în coaste.

Sângele pe care tata îl folosește la reconstituirea unei bătălii. Are un gust minunat pe burger.

– Îmi pare rău să aud că ai pierdut bătălia, tată. Sper să ai mai mult noroc data viitoare!

Am luat-o încetișor înapoi spre RavenCave, dar n-am ajuns departe.

– Stai jos, mi-a spus tata.

M-am așezat. Am învățat că atunci când tata îți spune să stai jos, cel mai bine e s-o faci. Dacă nu cumva vrei să greblezi frunzele timp de cinci ore, într-o sâmbătă.

Mi-am dat seama că avea să treacă la adevăratul motiv pentru care voise să-mi vorbească. Și că era ceva mult mai important decât să-mi povestească despre o bătălie pe care tocmai o pierduse.

Tata s-a foinț pentru câteva clipe care mi s-au părut a fi vreo nouă ore, apoi, în cele din urmă, buzele lui au început să se miște.

– Hal, acum că ai doisprezece ani, cred că e timpul să privești vara în alt fel. Să-ți extinzi orizontul de cunoaștere. E timpul să ieși din Stowfield, Pennsylvania.

– Vrei să spui că trebuie să stau la bunicul Janson pentru câteva zile?

La așa ceva puteam face față. Bunicul Janson are un automat uriaș de gumă de mestecat în beci și nici măcar nu trebuie să folosești monede ca să capeți una.

– Nu, nu la bunicul Janson, mi-a spus tata. Vorbesc despre a pleca de-adevăratelea din Stowfield. Despre a avea o... experiență. Mama ta și cu mine am hotărât să te trimitem într-o tabără. Pentru două săptămâni.

O tabără, departe de casă.

Singura tabără de vară în care fusesem era Tabăra de Zi a Micilor Dorințe de lângă alea de bowling din centru. Tabăra Micilor Dorințe era alcătuită dintr-o amestecătură diversă de copii: 99% copii mici, și eu. Sunt aproape sigur că am fost singurul individ din piscină care nu purta scutece pentru înot.

Procentajul de pipi pe care un scutece pentru înot îl împiedică să ajungă în piscină: 0

L-am privit în ochi pe tata.

– Vrei să spui ca tu și cu mama mă trimiteți într-o tabără de vară adevărată? Una în care sunt căbănuțe și activități sportive?

– Exact.

– În natură?

– Îhî.

– În care merg copiii cu vârsta peste patru ani?

– Da.

– Cred că voi avea nevoie de un skateboard, de o rachetă de tenis și de niște adidași noi pentru baschet! Cred că sunt la reducere la Denby. Ne vedem în mașină...

– Stai puțin.

– Bine, poate doar de skateboard. Și de adidași ...

– Hal. N-o să ai nevoie de niciunul dintre lucrurile astea noi și sofisticate. Asta e o tabără specială. E într-un astfel de loc.

Bine, m-am gândit, asta poate totuși să însemne că nu e ceva rău. Probabil vor fi o grămadă de biscuiți cu beza și ciocolată

Nu prea rău.

Destul de rău.

Chiar îi vine să vomite.

Vomită și pe ochi.

Vrea să moară.

Un ghid despre cum se simte un om după ce mănâncă biscuiți cu beza și ciocolată:

Chiar când îmi imaginam bezeaua topindu-mi-se pe limbă, tata a împins o bucată de hârtie spre mine. Am ridicat-o și am văzut că era o broșură pentru un loc numit Tabăra Jamestown. Judecând după copacii și lacul de pe copertă, nu părea a fi un loc foarte rău.

Apoi m-am uitat mai atent.

Un bătrânel cu barba ascuțită stătea lângă o cabană din bușteni.

Doar două feluri de oameni poartă bărbi ascuțite:

Tipii cărora le plac vremurile coloniale

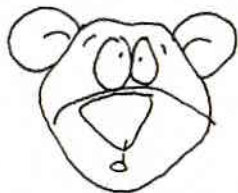
Chitariștii
de la Ultradeath

– Hm. Tată, ce fel de tabără e asta?

– Cea mai bună tabără din lume, asta este. Vei trăi ca un adevărat pionier!

Tata a început să răsfoiască broșura, arătându-mi imagini cu pini, căbănuțe și latrine.

- Aproape nimic nu s-a schimbat în tabăra Jamestown de la 1600! Totul e din lemn, e rustic și sunt animale sălbatice peste tot. Odată am văzut și un urs!

- Tată, i-am spus, ștergându-mi transpirația de pe frunte, apreciez foarte mult oferta ta generoasă. Dar, hm, de dragul familiei noastre și al fondurilor insuficiente spre inexistente pe care le câștigi din repararea aparatelor electrocasnice, voi refuza oferta ta generoasă. Pentru tine, pentru mama și pentru gemene voi rămâne acasă.

Acestea fiind spuse, am încercat să plec.

- Bună încercare, domnule. Vino înapoi.

M-am întors și atunci am observat o geantă enormă pe po-dea. Era deschisă la un capăt și un păianjen de mărimea unui puc de hochei se târa în afară.

Insecte cărora le place să trăiască mai mult în lucrurile tale decât în natură

Furnică

Păianjen

Gândac

Gândac înspăimântător

Gândacul pe care mama ta îl găsește în orez, dar tot te pune să-l mănânci

Un soi ciudat de bucătărie

- Hâș, a spus tata, alungând păianjenul cu mâna. Cred că n-a putut rezista tentației de a-și face o casă din frumusețea asta.

„Frumusețea“ era un rucsac de armată, verde și mucegăit, pe care tata a reușit cumva să-l scoată din beci.

- Țsta a fost rucsacul meu când am fost în tabăra Jamestown. Ți, înainte de asta, a fost geanta de armată a bunicului Janson. Uită-te prin ea. E plină de provizii!

Tata și-a băgat mâinile-n geantă și a început să scoată chestii.

- O, da, vechea gamelă. Lopata mea de încredere. Arcul și săgeata. Toporul. Trusa de cusut. Oooh! Fusul meu!

- Trusă de cusut? Fus?

- Aceste prețioase obiecte de familie m-au ajutat să câștig concursul de Ziua Pionierului. Uită-te la decorațiunea din mărgelile de